

mitologia escandinava de l'era precristiana. La mort en un banquet de Balder, déu de la Llum, a la fortalesa Valhalla (Mansió dels morts) a mans del seu germà bessó Herder, déu de la Foscor, es va produir com a conseqüència de les maquinacions del déu Locki per afegir-se al banquet, on no estava convidat, com a déu número 13.

En iniciar-se l'era cristiana, asseguraren els folkloristes, la creença fatal, recollida per la Càbala i el Pitagorisme, les dues doctrines iniciàtiques de la ciència dels números, va ser enormement i definitiva reforçada pel sopar més famós de la història protagonitzat per Jesucrist i els 12 apòstols un divendres, dia funest i portador de desgràcies. A l'últim Sopar el tretzè comensal era Judes Iscariot, l'apòstol que traï Jesús, i el divendres va ser el dia que va ser crucificat Jesús (Divendres Sant). D'això es desprèn també la superstició del "Freitag den Dreizehnten" (el 'divendres i tretze' dels alemanys o el 'dimarts i tretze' en versió ibèrica).

En moltes cultures, el número 12 és el número diví que simbolitza l'ordre i l'estabilitat còsmica, de manera que tot allò que sobrepassi aquest sistema duodecimal desbarata la configuració de l'univers: 12 déus, 12 signes del zodíac, 12 mesos, 12 hores, 12 apòstols... Amb el número tretze entra en acció el mal, l'element destructor: allò que era 'simbolon' (unió) es converteix en diabolon (desunió). El versicle tretzè del llibre de l'Apocalipsi està dedicat a l'Anticrist i a la baralla del Tarot la tretzena carta està dedicada a la Mort. Però quan l'aversion al número tretze arriba a extrems insospitats pren el nom de triscadecafòbia.

Garreta havia nascut dies abans de la mort del gran Pep Ventura. Es dedicà professionalment a fer de rellotger i vocacionalment a la música. La seva defunció als 50 anys, quan es fusionen joventut i maduresa, va obrir un gran interrogant sobre on hauria pogut arribar el seu talent. Segons l'opinió de Pau Casals recollida al llibre *Converses amb Pau Casals* (1967) de Josep M. Corredor, "Garreta portava dins el germen d'un gran mestre, un germen que per falta d'estudis no va poder desenvolupar-se convenientment. En circumstàncies més favorables a la seva eclosió, aquesta classe de genis en estat de larva es converteixen en un Beethoven o un Brahms (...)"

En saber-se el seu traspàs es prodigaren multitud d'elogis i dedicatòries in memoriam. Nosaltres, naturalment, fem nostre el poema "En la mort de Juli Garreta" que, publicat a l'edició de 12/12/1925 del setmanari "L'Avi Muné", li dedicà l'escalenca Caterina, Albert Víctor Català:

En la corona de semprevives
cap de la terra no hi pot mancar.